

Anyakönyvi Kivonat Kis Erzsébet Nevére

Születési anyakönyvi kivonat.

Az anyakönyvi szám: 406

Az anyakönyvi szám: 406

Az anyakönyvi szám: 406

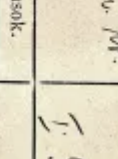
Az anyakönyvi szám: 406

Folyószám	A bejegyzés ideje (év, hó, nap)	A születés ideje (év, hó, nap)	A gyermek utóneve, neve, vallása	A szülői család és utóneve, jelszó (legalkalmazható), lakcíme	A születés helye, ha a születés nem történt	A születés időpontja
406	1925. máj. 24	1925. máj. 20	Chorváth István	Chorváth István és Chorváth Anna, szül. 1900. máj. 20	Chorváth István és Chorváth Anna, szül. 1900. máj. 20	Chorváth István és Chorváth Anna, szül. 1900. máj. 20

Bizonyítom, hogy ez a kivonat a 406 anyakönyvi kóddal születési anyakönyvvel megegyezik.

Kelt: 1925. máj. 13.

(Signature)

BÉKÉSSÁBA

anyakönyvvezető

Ez egy születési anyakönyvi kivonat Kis Erzsébet nevére. Ezen a néven bujkáltam, miután 1944-ben megszöktem a békéscsabai gettóból. Az édesapámnak volt nagyon jó barátja Hankó Mátyás. Egy vízvezeték-szerelő, aki szintén szociáldemokrata volt. Ő overallban, vízvezeték-szerelői szerszámokkal bejött hozzánk, a gettóba. Hozott nekünk ilyen biankó személyi igazolványt, ami nem volt fényképes, csak egy ilyen két lapból álló igazolvány volt. És azt mondta, hogy töltsük ki lehetőleg létező személyre. Én már akkor elhatároztam egyébként, hogy megszökök. Ez az irat csak egy nagyon nagy segítség volt, és egy lökés, mert egyszerűen azt mondtam, hogy én nem hagyom magam kivinni ebből az országból. Mert akkor teljesen bizonytalan lesz az életem. Na és így történt, hogy ezeket a biankó lapokat kitöltöttük a sógornőmmel -- aki nyomdában dolgozott, és szintén még kijárhatott emiatt -- a Tevan nyomda dolgozó nőinek a nevével, hasonló korúakkal. Így lettem én Kis Erzsébet. Az anyámat és az öcsémet is én szöktettem meg ilyenformán. Mikor kitöltöttük a papírokat, a Hankó visszajött, elvitte a neveket, és kikérte a keresztleveleket ezeknek a

személyeknek. Tehát nekem nemcsak személyi igazolványom volt, hanem egy születési bizonyítványom, amin ott volt, hogy anyja, apja, és evangélikusnak született. Teljesen komplett. Ennél jobb papír nem lehetett, mert más igazolvány akkor nem volt az országban. Ezzel úgy gondoltuk, hogy följövünk Budapestre. Mindenkit, akivel találkoztam akkoriban a gettóban, mindenkit próbáltam rábeszélni, hogy szökjenek meg. Sajnos az emberek nem hitték. Elhitték azt, amit a németek mondtak, hogy munkára viszik őket. Számomra ez volt a furcsa, hogy úgy lehetett vinni őket, mint az állatokat. Nem gondolkodtak. Nem is találkoztam olyannal, akiben ez felmerült. Engem nagyban hozzásegített az is, hogy a lengyel barátnőmnek, aki Krakkóba való volt, annak már az összes hozzátartozóját elvitték, és ő úgy tudta, hogy megölték őket.